

- „Ale vždycky mě zachránila hudba,“
- Říká pan Antonín Malý, člověk, který zažil mnoho těžkých okamžiků, a byla to právě hudba, která mu vždy přinesla útěchu. Narodil se 5. října 1938 a jeho první dětské vzpomínky provází válka a nacistická okupace.
- „Já si pamatuju taky, jak chodili ke konci války celé procesy zajatců, v hrozném stavu, ubohém. A matka mně vždycky dala bochník chleba, když mně bylo těch 6 let, rok 45, to mně bylo 6 a půl a vždycky jsem jim ten bochník dal tajně do tý řady.“
- Jiná vzpomínka patří anglickým letcům, kteří u jeho rodičů dokonce přenocovali.
- „Když tady přistáli angličtí výsadkáři, tak u nás přespali, otec jim daroval civilní oblečení a oni mně tam nechali vojenský a pak jsem to nosil v devítce do školy.“
- Některé historky byly docela úsměvné, Antonín s jinými kluky měli přístup do dílny s Mercedesy patřícími SS. Kluci do aut tajně lezli a před samým koncem války se od jednoho z vozů ztratily klíčky. Rozzuření SS vyslýchali kde koho, naštěstí se klíčky našly. Sebral je jeden z chlapců.
- „My jsme se ho pak ptali, proč jsi to udělal, proč jsi to ukradl. No, protože rodiče mně řekli, hele, je konec války, ukradni klíče od mercedesu a máme auto.“
- 50. léta považuje Antonín Malý za nejhorší období svého života. Jeho otec měl klempířskou dílnu a jako živnostník s komunisty nesouhlasil. Zúčastnil se několika protikomunistických setkání, komunisté se to díky udavači dozvěděli a tatínka přišli zatknout.
- „Tři estébáci, ustrojeni jako gestapo, přišli do bytu a rabovali. Vkladní knížky, sbírky známek, všecko zmizelo. No a pak nakonec řekli my si pana otce vašeho vezmeme na dvě hodiny k výslechu. A otec hned říkal, to se dlouho nevidíme. Věděl, že ho zatknou.“
- Problémy dopadly na celou rodinu, Antonín Malý nebyl přijat na konzervatoř, i když přijímací zkoušky úspěšně složil. V 18 letech byl povolán na vojnu a nastoupil k technickým praporům na práci v dolech. Tehdy poprvé mu v životě opravdu pomohla hudba.
- „Naštěstí tam měli taneční orchestr, dozvěděli se, že jsem tam a už jsem hrál s nimi a pan kapelník mi zařídil, že nebudu chodit na tři směny, ranní, odpolední, noční, jenom ranní, když budeme někde do půlnoci hrát, tak až od osmi.“
- Jen co se z vojny vrátil, musel pomáhat mamince, která zůstala sama doma. V Chocni byl znám jako dobrý hudebník a po smrti jednoho z učitelů na hudební škole, dostal nabídku zaměstnání tam, přestože neměl konzervatoř. Učil a hrál v kapelách. Mimo jiné se svými žáky musel hrát i na různých výročích.
- „Jednou toho 9. května strašně lilo, tak jsem je tam nezavezl. Soudruzi se na mě strašně zlobili, no a lilo strašně, říkám, když přišlo to se nedá hrát venku na akordeon, tak to jste měli říct, že každému zaplatíte nový. A už je to přešlo.“
- Hudba mu naplňovala život, hrál a učil hrát po zbytek období komunismu a po sametové revoluci se stal ředitelem Základní umělecké školy. Dnes je pan Malý v penzi, ale hudbě se věnuje stále, lze obdivovat jeho životní kondici. Díky dlouhým denním procházkám se psem a veselému pohledu na svět je Antonín Malý i v 85 letech zdravý a plný optimismu.
- „Všecko brát trochu s humorem. Pokud to i trošku jde, tak s humorem.“